

iterum quia ad absolutionem requiritur jurisdictio, quam non habet ab Ecclesia præcisus.

Ad secundum dicendum, quod in promotione Episcopi datur sibi potestas quæ perpetuo manet in eo; quamvis dici non possit character, quia per eam non ordinatur homo directe ad Deum, sed ad corpus Christi mysticum; & tamen indelebiter manet sicut character, quia per consecrationem datur.

Ad tertium dicendum, quod illi qui ab hæreticis promoventur, quamvis accipiant ordinem, non tamen recipiunt executionem, ut licite possint in suis ordinibus ministrare ratione illa quam objectio tangit.

Ad quartum dicendum, quod per fidem Ecclesiæ continuantur passioni Christi: quia quamvis in ea non sint secundum se, sunt tamen in ea quantum ad formam Ecclesiæ, quam servant.

Ad quintum dicendum, quod hoc est referendum ad ultimum effectum sacramentorum, ut tertia opinio dicit.

QUÆSTIO II.

Deinde quaeritur de ordinatis: & circa hoc quaeruntur duo.

Primo. Utrum aliquis impediatur propter defectum naturæ.

Secundo. Utrum impediatur propter conditionem fortunæ exterioris.

ARTICULUS I.

Utrum sexus fœmineus impediatur ordinis susceptionem.

1. **A**D primum sic proceditur. Videtur quod sexus fœmineus non impediatur ordinis susceptionem. Quia officium prophetiæ est majus quam sacerdotis officium: quia propheta est medius inter Deum & sacerdotem, sicut sacerdos inter Deum & populum. Sed prophetiæ officium aliquando mulieribus est concessum, ut patet IV. Reg. (cap. xxii.) Ergo & sacerdotii officium eis competere potest.

2. Præterea. Sicut ordo ad quandam perfectionem pertinet, ita & prælationis officium, & martyrium, & religionis status. Sed prælatio committitur mulieribus in novo testamento, ut patet de Abbatissis, & in veteri, ut patet de Debbora quæ iudicavit Israel, Judicum iv. competit etiam eis martyrium, & religionis status. Ergo & ordo Ecclesiæ.

3. Præterea. Ordinum potestas in anima fundatur. Sed sexus non est anima. Ergo diversitas sexuum non facit distinctionem in receptione ordinum.

Sed contra est quod dicitur I. Tim. 11. 12. *Mulierem docere in Ecclesia non permitto, nec dominari in virum.*

Præterea. In ordinandis præexigitur corona, quamvis non de necessitate sacramenti. Sed corona, & tonsura non competit mulieribus, ut patet I. Corinth. xi. Ergo nec ordinum susceptio.

QUÆSTIUNCULA II.

1. Uterius. Videtur quod pueri, & qui carent usu rationis, non possint ordines suscipere. Quia, ut in littera dicitur, sacri canones in suscipientibus ordines certum ætatis tempus determinaverunt. Sed hoc non esset, si pueri recipere possent ordinis sacramentum. Ergo &c.

2. Præterea. Sacramentum ordinis est dignius quam matrimonium. Sed pueri, & alii carentes usu rationis non possunt contrahere matrimonium. Ergo nec ordines suscipere.

3. Præterea. Cujus est potentia, ejus est actus,

secundum Philosophum in Lib. de somno, & vigilia (cap. 1.) Sed actus ordinis requirit usum rationis. Ergo & ordinis potestas.

Sed contra. Ille qui ante annos discretionis est promotus ad ordines, sine iteratione ipsorum quandoque in eis conceditur ministrare, ut patet Extra de clerico ordinato per saltum. Hoc autem non esset, si ordinem non suscepisset. Ergo puer potest ordinem suscipere.

Præterea. Alia sacramenta in quibus character imprimitur, possunt pueri suscipere, ut baptismum, & confirmationem. Ergo pari ratione ordinem.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum ad primam questionem, quod quædam requiruntur in recipiente sacramentum quasi de necessitate sacramenti, quæ si desint, non potest aliquis suscipere neque sacramentum, neque rem sacramenti; quædam vero requiruntur non de necessitate sacramenti, sed de necessitate præcepti propter congruitatem ad sacramentum; & sine talibus aliquis suscipit sacramentum, sed non rem sacramenti. Dicendum ergo, quod sexus virilis requiritur ad susceptionem ordinis non solum secundo modo, sed etiam primo. Unde etsi mulieri exhibeantur omnia quæ in ordinibus fiunt, ordinem non suscipit: quia cum sacramentum sit signum, in his quæ in sacramento aguntur, requiritur non solum res, sed significatio rei; sicut dictum est, quod in extrema unctione exigitur quod sit infirmus, ut significetur curatione indigens. Cum ergo in sexu fœmineo non possit significari aliqua eminentia gradus, quia mulier statum subjectionis habet; ideo non potest ordinis sacramentum suscipere. Quidam autem dixerunt, quod sexus virilis est de necessitate præcepti, sed non de necessitate sacramenti: quia etiam in Decretis fit mentio de diaconissa, & presbytera. Sed diaconissa dicitur quæ in aliquo actu diaconi participat, sicut quæ legit homiliam in Ecclesia; presbytera autem dicitur vidua, quia presbyter idem est quod senior.

Ad primum ergo dicendum, quod prophetia non est sacramentum, sed donum Dei; unde non exigitur ibi significatio, sed solum res. Et quia secundum rem in his quæ sunt animæ, mulier non differt a viro, cum quandoque mulier inveniatur melior quantum ad animam multis viris; ideo donum prophetiæ, & alia hujusmodi potest accipere, sed non ordinis sacramentum.

Et per hoc patet solutio ad secundum, & tertium. De abbatissis tamen dicitur, quod non habent prælationem ordinariam, sed quasi ex commissione propter periculum cohabitationis virorum ad mulieres. Debbora autem præfuit in temporalibus, non in sacerdotalibus, sicut & nunc mulieres possunt temporaliter dominari.

SOLUTIO II.

Ad secundam questionem dicendum, quod per pueritiam, & alios defectus, quibus tollitur usus rationis, præstatatur impedimentum actui: & ideo omnia illa sacramenta quæ actum requirunt suscipientis, talibus non competunt, sicut penitentia, matrimonium, & hujusmodi. Sed quia potestates infusæ sunt priores actibus, sicut & naturales, quamvis acquisitæ sint posteriores; remoto autem posteriori non tollitur prius: ideo omnia sacramenta in quibus non requiritur actus suscipientis de neces-

sitate sacramenti, sed potestas aliqua spiritualis divinitus datur, possunt pueri suscipere, & alii qui usu rationis carent; hac tamen distinctione habita, quod in minoribus ordinibus requiritur discretionis tempus de honestate propter dignitatem sacramenti, sed non de necessitate præcepti, neque de necessitate sacramenti. Unde aliqui, si necessitas adsit, & spes profectus, ad minores ordines possunt ante annos discretionis promoveri sine peccato, & suscipient ordinem: quia quamvis tunc non sint idonei ad officia quæ eis committuntur, tamen per assuetudinem idonei reddentur. Sed ad majores ordines requiritur usus rationis & de honestate, & de necessitate præcepti propter votum continentiæ quod habent annexum, & quia etiam eis sacramenta tractanda committuntur. Sed ad episcopatum, ubi in corpus mysticum accipitur potestas, requiritur actus suscipientis curam pastoralem, & ideo est etiam de necessitate consecrationis episcopalis quod usum rationis habeat. Quidam autem dicunt, quod ad omnes ordines requiritur usus rationis de necessitate sacramenti; sed eorum dictum ratione, vel auctoritate non confirmatur.

Ad primum ergo dicendum, quod non omne quod est de necessitate præcepti, est de necessitate sacramenti, ut dictum est.

Ad secundum dicendum, quod matrimonium causat consensus, qui sine usu rationis esse non potest; sed in receptione ordinis non requiritur aliquis actus ex parte recipientis, quod patet ex hoc quod nullus actus ex parte eorum exprimitur in eorum consecratione: & ideo non est simile.

Ad tertium dicendum, quod ejusdem est actus, & potentia; sed tamen aliquando potentia præcedit, sicut liberum arbitrium usum suum; & sic est in proposito.

ARTICULUS II.

Utrum servitus impediatur aliquem a susceptione ordinis

1. **A**D secundum sic proceditur. Videtur quod servitus non impediatur aliquem a susceptione ordinis. Subjectio enim corporalis non repugnat prælationi spirituali. Sed in servo est subjectio corporalis. Ergo non impeditur quin debeat suscipere prælationem spirituales, quæ in ordine datur.

2. Præterea. Illud quod est occasio humilitatis, non debet impedire susceptionem alicujus sacramenti. Sed servitus est hujusmodi: unde Apostolus consulit quod si aliquis possit, magis utatur servitute, I. Corinth. vii. Ergo non debet impedire a promotione ordinis.

3. Præterea. Magis est turpe clericum in servum vendi, quam servum in clericum promoveri. Sed licite clericus in servum vendi potest: quia Episcopus Nolanus, scilicet beatus Paulinus, seipsum in servum vendidit, ut in Dialogis legitur (Lib. III. cap. 1.) Ergo multo fortius potest servus in clericum promoveri.

4. Sed contra. Videtur quod impediatur quantum ad necessitatem sacramenti. Quia mulier non potest suscipere sacramentum ratione subjectionis. Sed major subjectio est in servo: quia mulier non datur viro in ancillam, propter quod non est de pedibus sumpta. Ergo & servus sacramentum non suscipit.

5. Præterea. Aliquis, ex quo suscipit ordinem, teneri in ordine ministrare. Sed non potest simul ministrare domino suo carnali, & in spirituali mi-

nisterio. Ergo videtur quod non possit ordinem suscipere, quia dominus debet conservari indemnis.

QUÆSTIUNCULA II.

1. Uterius. Videtur quod propter homicidium aliquis non debeat prohiberi a sacris ordinibus. Quia ordines nostri sumperunt initium a levitarum officii, ut in præcedenti dist. dictum est. Sed levitæ consecraverunt manus suas in sanguinis effusione fratrum suorum, ut patet Exod. xxxii. Ergo & in novo testamento non debent aliqui a susceptione ordinum prohiberi propter sanguinis effusionem.

2. Præterea. Propter actum virtutis nullus debet impediri ab aliquo sacramento. Sed aliquando sanguis effunditur per justitiam, sicut a iudice; & peccaret habens officium, si non effunderet. Ergo non impeditur propter hoc a sacramenti susceptione.

3. Præterea. Pœna non debetur nisi culpæ. Sed aliquis sine culpa quandoque homicidium committit, sicut se defendendo, vel etiam casualiter. Ergo non debet incurrere irregularitatis pœnam.

Sed contra hoc sunt plura canonum statuta; & Ecclesiæ consuetudo.

QUÆSTIUNCULA III.

1. Uterius. Videtur quod illegitime nati non debeant impediri a susceptione ordinum. Quia filius non debet portare iniquitatem patris. Portaret autem, si propter hoc impediretur ab ordinibus suscipiendis. Ergo &c.

2. Præterea. Magis impeditur aliquis propter defectum proprium quam alienum. Sed a susceptione ordinum propter illicitum concubitum suum non semper aliquis impeditur. Ergo nec propter illicitum concubitum patris sui.

Sed contra est quod dicitur Deuter. xxi. 2. *Manzer non ingreditur, hoc est de scorto natus, (1) Ecclesiam Dei usque in decimam generationem.* Ergo multo minus debent promoveri ad ordines.

QUÆSTIUNCULA IV.

1. Uterius. Videtur quod propter defectum membrorum non debeat aliquis impediri. Quia afflictio non debet addi afflictio. Ergo non debet privari ordinis gradu propter pœnam corporalis defectus.

2. Præterea. Plus exigitur ad actum ordinis integritas discretionis quam integritas corporis. Sed aliqui possunt promoveri ante annos discretionis. Ergo & cum corporis defectu.

Sed contra est quod tales prohibebantur a ministerio veteris legis. Ergo multo fortius debent in nova lege prohiberi.

De bigamia dicitur in tractatu de matrimonio dist. xxvii.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum ad primam questionem, quod in susceptione ordinis mancipatur homo divinis officiis. Et quia nullus potest alteri dare quod suum non est, ideo servus qui non habet potestatem sui, non potest ad ordines promoveri; si tamen promoveretur, ordinem suscipit: quia libertas non est de necessitate sacramenti, licet sit de necessitate præcepti; cum

(1) Vulgata: *Non ingreditur Manzer, hoc est de scorto natus, in Ecclesiam Domini usque ad &c.*

cum non impediatur potestatem, sed actum tantum. Et similis ratio est de omnibus qui sunt aliis obligati, ut ratiociniis detenti, & huiusmodi personarum. (2)

Ad primum ergo dicendum, quod in susceptione spiritualis potestatis est aliqua obligatio ad aliqua etiam corporaliter agenda; & ideo per corporalem subjectionem impeditur.

Ad secundum dicendum, quod ex multis aliis quæ non præstant impedimentum executioni ordinum, potest aliquis occasionem humilitatis accipere; & ideo ratio non sequitur.

Ad tertium dicendum, quod beatus Paulinus ex abundantia charitatis spiritu Dei actus hoc fecit; quod rei eventus probat, quia per ejus servitum multi de grege suo sunt à servitute liberati; & ideo non est ad consequentiam trahendum: quia *ubi spiritus Domini, ibi libertas*: II. Corinth. 111. 17.

Ad quartum dicendum, quod signa sacramentalia ex naturali similitudine repræsentant; mulier autem ex natura habet subjectionem, & non servus: & ideo non est simile.

Ad quintum dicendum, quod si est promotus sciente domino suo, & non reclamante, ex hoc ipso efficitur ingenuus. Si autem eo nesciente, tunc Episcopus, & ille qui præsentavit, tenentur domino in duplum quam sit pretium servi, si sciverunt ipsum esse servum: alias si servus habeat peculium, debet seipsum redimere; alioquin redigetur in servitum domini sui, non obstante quod ordinem suum exequi non potest.

SOLUTIO II.

Ad secundam quæstionem dicendum, quod omnes ordines referuntur ad sacramentum eucharistiæ, quod est sacramentum pacis nobis per sanguinem Christi effusum factæ. Et quia homicidium maxime contrariatur paci, & homicidæ magis conformantur occidentibus Christum quam ipsi Christo occisio, cui omnes ministri prædicti sacramenti debent conformari; ideo de necessitate præcepti est quod non sit homicida qui ad ordines promovetur, quamvis non sit de necessitate sacramenti.

Ad primum ergo dicendum, quod vetus lex inferebat penam sanguinis, non autem lex nova: & ideo non est simile de ministris veteris, & novæ legis, quæ est jugum suave, & onus leve.

Ad secundum dicendum, quod irregularitas non incurritur propter peccatum tantum, sed principaliter propter ineptitudinem personæ ad sacramentum eucharistiæ ministrandum: & ideo iudex, & omnes qui in causa sanguinis ei participant, sunt irregulares propter hoc quod effusio sanguinis non decet ministros dicti sacramenti.

Ad tertium dicendum, quod nullus facit nisi illud cuius causa est, quod est voluntarium in homine: & ideo ille qui ignoranter hominem occidit homicidio casuali, non dicitur homicida, nec irregularitatem incurrit; nisi dederit operam rei illicitæ, vel nisi omiserit debitam diligentiam, quia jam quodammodo efficitur voluntarium. Nec hoc est propter hoc quod culpa careat, quia etiam sine culpa incurritur irregularitas: & ideo etiam ille qui se defendendo in aliquo casu non peccat homicidium committendo, nihilominus irregularis est.

SOLUTIO III.

Ad tertiam quæstionem dicendum, quod ordinati,

(2) *Addit Nicolai. Extra tit. XIX. cap. Magnus.*

in quadam dignitate præ aliis constituuntur: ideo ex quadam honestate requiruntur in eis claritas quædam, non de necessitate sacramenti, sed de necessitate præcepti, ut scilicet sint bonæ famæ, bonis moribus ornati, non publice poenitentes. Et quia obscuratur hominis claritas ex vitiosa origine, ideo etiam de illegitimo thoro nati à susceptione ordinum repelluntur, nisi cum eis dispensetur: & tanto est difficilior dispensatio, quanto eorum origo est turpior.

Ad primum ergo dicendum, quod irregularitas non est poena iniquitati debita: & ideo patet quod illegitime nati non portant iniquitatem patris ex hoc quod irregulares sunt.

Ad secundum dicendum, quod ea quæ per actum committuntur, possunt per poenitentiam, & actum contrarium aboleri; non autem ea quæ ex natura sunt: & ideo non est simile de vitioso actu, & vitiosa origine.

SOLUTIO IV.

Ad quartam quæstionem dicendum, quod, sicut ex dictis patet, aliquis efficitur ineptus ad susceptionem ordinis vel propter impedimentum actus, vel propter impedimentum claritatis personæ: & ideo patientes defectum in membris impediuntur à susceptione ordinis, si sit talis defectus qui maculam notabilem inferat, per quem obscuratur personæ claritas, ut abscessio nasi, vel periculum in executione facere possit; alias non impediuntur. Hæc autem integritas exigitur de necessitate præcepti, sed non de necessitate sacramenti.

Et per hoc patet solutio ad objecta.

QUÆSTIO III.

Deinde quæritur de simonia: & circa hoc quærentur tria.

Primo. Quid sit.

Secundo. In quibus fiat.

Tertio. Qualiter.

ARTICULUS I.

Utrum definitio data de simonia sit competens.

2. 2. quæst. c. art. 2.

1. Ad primum sic proceditur. Videtur quod definitio de simonia data sit incompetens, scilicet: *Simonia est studiosa voluntas emendi, vel vendendi aliquid spirituale, vel spirituali annexum.* Quia ex simonia aliquis efficitur irregularis. Sed pro sola voluntate nullus efficitur irregularis. Ergo simonia non consistit in sola voluntate.

2. Præterea. Illa sola peccata fiunt per studium quæ ex certa malitia committuntur. Sed simonia non semper committitur ex certa malitia; sed quandoque ex infirmitate, vel ignorantia. Ergo in diffinitione ejus *studiosum* poni non debet.

3. Præterea. Omne peccatum in electione principaliter consistit. Sed voluntas eligens non est de impossibili, ut dicitur in III. Ethic. cap. IV. vel V. Cum ergo emere spirituale sit impossibile, quia donum Dei pecunia non possidetur, ut dicitur Act. VII. in diffinitione peccati simoniæ, voluntas emendi spirituale poni non debet.

4. Præterea. Simonia à Simone Mago dicitur. Sed ille noluit vendere spiritualia, sed emere. Ergo non debet poni venditio in diffinitione simoniæ.

Præ-

5. Præterea. Omnibus temporalibus propter spiritualia uti debemus. Si ergo in emptione annexorum spiritualibus simonia consistit, omnis emptio, vel venditio simonia erit; quod falsum est.

QUÆSTIUNCULA II.

1. Ulterius. Videtur quod simonia sit hæresis. Quia Gregorius in Registro (a) dicit: *Altare, decimas, & Spiritum sanctum emere, vel vendere simoniacam hæresim esse nullus fidelium ignorat.*

2. Præterea. Nullum peccatum est gravius infidelitate. Sed simonia est gravior: quia in Decretis dicitur causa 1. quæst. 11. (b) quod (1) *impia hæresis Macedonii & eorum qui circa ipsum sunt, est tolerabilior quam simonia.* Ergo simonia est hæresis.

Sed contra. Omnis hæresis est contra aliquem articulum fidei, de quo non recta opinio habetur. Sed aliquis simoniacus potest habere rectam opinionem de omnibus articulis fidei. Ergo non est hæresis.

QUÆSTIUNCULA III.

1. Ulterius. Videtur quod simoniacus non perdat executionem ordinis. Quia contingit in ordinatione alicujus committi simoniam eo ignorante. Sed homicidium casuale propter hoc quod est per ignorantiam commissum, non facit irregularitatem. Ergo & similiter ille qui simoniace ordinatur.

2. Præterea. Ab eo qui non habet executionem ordinis nullus debet accipere sacramentum. Sed ab eo quem scio simoniacum, debeo ordines accipere; si mihi præcipiatur, ne inobediens sim. Ergo non amittit ordinis executionem.

3. Sed contra. Videtur quod simoniacus nec ordinem recipiat. Quia defectus intentionis evacuat sacramentum. Sed ille qui pretio aliquid intendit acquirere in susceptione ordinis, non intendit suscipere quod Ecclesia tradit, quia illud non cadit sub pretio. Ergo non suscipit ordinem.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum ad primam quæstionem, quod materia moralium virtutum dividitur in passiones, & actiones, ut in III. Lib. distinct. XXXII. dictum est. Sicut autem in passionibus potest esse peccatum ex eo quod est circa quod non oportet, vel quantum, vel quomodo, & sic de aliis circumstantiis, ita & in actionibus: unde in emptione, & venditione, quæ sunt quædam actiones, potest esse peccatum vel in quid, vel in quantum. Si in quantum, sic est iniustitia; sicut cum quis emit, aut vendit non justo pretio: si autem in quid, ut cum vendit, aut emit quod non cadit sub pretio, sic est peccatum simoniaci. Et quia omne peccatum in actu voluntatis consistit, ideo in diffinitione simoniæ hæc tria prædicta ponuntur: & primo actus voluntatis in hoc quod dicit: *Studiosa voluntas*; secundo materia proxima huius peccati, scilicet emptio, & venditio, ibi: *Emendi, vel vendendi*; tertio materia remota, scilicet objectum actionis prædictæ, ibi: *Spirituale, aut spirituali annexum.*

Ad primum ergo dicendum, quod homines iudicantur in IV. Sent. Tom. V.

(1) Nicolai ipsa.

(2) Ex Edit. P. Nicol. Sive potius Gregorius VII. Lib. VI. ut cap. *Presbyter* causa 1. notat appendix. (b) Ex Tarasii ad Adrianum Papam epistola desumptum est cap. *Eos*. (c) Nimirum Lib. IX. Epist. indict. IV. epist. LIII. Theodorico Regi Francorum scripta, ex qua refertur in Decretis cap. *Cum omnis* causa 1. quæst. 1.

cant ea quæ foris parent, sed Deus intuetur cor, ut dicitur I. Reg. XVI. & ideo in simonia, & in omnibus aliis peccatis ex sola voluntate efficitur aliquis peccator secundum reatum poenæ quæ ad iudicium Dei pertinet, sed non quantum ad reatum poenæ quæ pertinet ad iudicium Ecclesiæ: unde homicida voluntate incurrit reatum poenæ æternæ, sed non irregularitatem, vel excommunicationem, vel aliquid huiusmodi: & similiter dicendum est de simoniaco.

Ad secundum dicendum, quod unumquodque debet diffiniri secundum completum esse suum. Complementum autem peccati, & virtutis consistit in electione, & ideo electio ponitur & in diffinitione virtutis, & in diffinitione peccati; & hanc electionem importat studiosa voluntas.

Ad tertium dicendum, quod aliquid dicitur spirituale dupliciter. Uno modo per essentiam, sicut gratia, & virtutes; & ista non possunt aliquo modo vendi; nec super hoc voluntas deliberata emptionis cadere potest. Alio modo dicitur aliquid spirituale per causam, sicut sacramenta quæ sunt causa gratiæ; & ista, in quantum sunt corporalia quædam, habent speciem quod vendi possunt, quamvis non ex hoc quod sunt spiritualia: & sic in eis committitur simonia.

Ad quartum dicendum, quod Simon Magus spiritualia emere voluit, ut postea venderet: & ideo in ejus emptione etiam venditio continebatur implicite; & propter hoc secundum communem usum loquendi uterque vocatur simoniacus, emens, & vendens; sed tamen, si distincte loqui volumus, ementes dicuntur simoniaci, vendentes Giezi: quia Giezi spiritualia vendere voluit, ut patet IV. Reg. IV.

Ad quintum dicendum, quod spiritualia in prædicta diffinitione accipiuntur, ut dictum est, quæ sunt spiritualis gratiæ causa, sicut sacramenta; sed spiritualibus annexa, quæ ad usum horum sunt deputata sicut calices, & bona ecclesiastica quæ sunt deputata ad usum ministrorum: non autem dicuntur spiritualibus annexa, quibus potest esse usus in spiritualibus, si non sint ad hoc specialiter deputata.

SOLUTIO II.

Ad secundam quæstionem dicendum, quod aliquid attribuitur alteri dupliciter. Uno modo simpliciter, alio modo propter similitudinem actus; sicut dicit Philosophus in VII. Ethic. cap. IV. quod incontinentes quandoque dicuntur intemperati, quia faciunt quæ intemperati, sed non eodem modo; sicut etiam dicit quod Milesii stulti non sunt, sed operantur qualia stulti: & secundum hoc dicendum, quod simoniaci non sunt proprie & per se loquendo hæretici, cum non habeant aliquam falsam opinionem; sed dicuntur hæretici propter similitudinem actus, quia ita operantur ac si æstimarent donum Spiritus Sancti pecunia possideri; quæ æstimatio esset hæretica. Unde Gregorius in Regist. (c) dicit: *Cum omnis avaritia sit idolorum servitus, quisquis hanc in ecclesiasticis dignitatibus dandis non præcavet, infidelitatis perditioni subicitur, etiam si fidem quam negligit, tenere videatur.*

Ad secundum dicendum, quod ratio falsæ æstima-

F

ma-